

de nuværende Officianter, Intendantter og Premierløjtnanter til sin Tid forefindes lønnede med en Begyndelseslønn af henholdsvis 1,556 Kr., 1,296 Kr. og 1,000 Kr. eller med respektive 2,000, 1,600 og 1,200 Kr.“ — og det samme gælder Kommissionens Stilling til Indførelsen af det af Zahle nævnte svejtsiske System. . . „Medens de tre Mindretal,“ hedder det videre, „saaledes have det tilfælles, at de uden Føje paakalde Hensynet til Forsvarskommissionen, er det interessant at lægge Mærke til, at intet af Mindretallene udtaler sig bestemt og positivt imod Lønforhøjelsen som urimelig eller uforvarselig i og for sig“. „Men her forekommer det Flertallet, at der i de Lovforslaget ledsagende Motiver er givet gode og gyldige Grunde for, at det (o: Lønforhøjelsen) sker netop nu, idet en Udsættelse vil medføre, at de paaapegede Ulemper, som upaatvivlelig væsentlig skyldes de bestaaende Lønforhold, ville øges i stigende Grad som Tiden gaar. Mindretallene (Zahle) og (Berntsen) gøre vel gældende, at „der ikke er nogen Nødstilstand til Stede“. Det er dog „en af Mindretallene uimodsaagt Kendsgerning, at de faktiske Forhold medføre: at det er vanskeligt at faa Officiantstillingerne besatte med ældre vel-tjente Underofficerer, at Loven af 1897 vedrørende Intendantturkorpsets Ordning ikke kan fyldestgøres, og at der for Tiden er 17 Premierløjtnantspladser ledige. Flertallet kan for øvrigt ikke erkende, at Rigsdagen skal vente med tidsvarende Lønreformer, indtil der foreligger paaviselig Nødstilstand indenfor den paagældende Etat.“ Overfor Henvisningen til Centraladministrationens Embeds- og Bestillingsmænd bemærker Flertallet, at „hvis Centraladministrationen helt ud lægger Beslag paa sine Embeds- og Bestillingsmænds Tid og Kræfter, maa Lønningerne selvfølgelig være fastsatte i Henhold hertil. Er det derimod en af alle Parter anerkendt og godkendt Forudsætning, at t. Eks. Assistenterne i Centraladministrationen ved Siden af deres Plads der kunne have og sædvanligvis have lønnede Stillinger andet Steds, saa kunne de — ligesaa selvfølgelig — nøjes med en mindre Lønning fra Centraladministrationens Side. Premierløjtnantslønningerne ere derimod ikke hidtil og tænkes heller ikke nu fastsatte under Forudsætning af, at Premierløjtnanterne søge og opnaa lønnet Arbejde udenfor Hæren.“ — Overfor Berntsens Bemærkning om, at det hverken er „parlamentarisk eller finansielt forsvarligt“ nu at gaa til en stykkevis Reform af de militære Lønningslove, som vil medføre en Forhøjelse af Militærbudgetterne med henved $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig, henviser Flertallet for det første til, at „den halve Million“ kan da kun naas ved at medtage Udgifterne efter Forslag om Søværns-lønningerne, og at Berntsen desuden selv anbefaler at gaa til at bevilge 244,000 Kr. af de 398,000 Kr., som Forslaget om Hærlønningerne angaar, og hvad det „parlamentarisk for-